

Sagen sattes under Forhandling.

Finansministeren (Neergaard): Dette Lovforslag skyldes Ønsket om at aabne en Adgang for Regeringen til at optage indenlandske Laan i det Omfang, som det er nødvendigt til Erhvervelse af indtægtgivende Statsaktiver. Naar de af Regeringen foreslaaede Besparselser paa Finansloven og de i Aar foreslaaede nye Indtægtslove i Forbindelse med de i Fjor vedtagne ere traadte i Kraft, vil der fremtidig være tilvejebragt Balance i Statshusholdningen, saaledes at det i den Tid, vi kunne overskue, vil være muligt at undgaa Optagelse af nye udenlandske Statslaan ud over det Laan, som det vil blive nødvendigt at optage for at afløse vore midlertidige Laan med et fast og i øvrigt for at supplere Kassebeholdningen. Men den danske Stat kan ligesaa lidt som andre moderne Stater udføre alle nye offentlige Arbejder, heri indbefattet Jernbaner og Havneanlæg, af de løbende Statsindtægter, saa at det bliver nødvendigt, i alt Fald som Regel, at tilvejebringe en Del af de dertil medgaaende Beløb ved Laan. Det er jo i noget forskelligt Omfang, de forskellige Stater rekurrere til Laan for at afholde Udgifter til Erhvervelsen af indtægtgivende Statsaktiver. Det vil af det nu forelagte svenske Finanslovsforslag ses, at man der gør det i meget betydelig Grad. Her tænkes det kun gjort i meget indskrænket Grad. Jeg har gjort Rede derfor ved Finanslovsforslagets Forelæggelse i Folketinget og skal ikke komme indgaaende tilbage dertil nu. Jeg tænker mig ikke at gøre det i større Omfang, end det gøres nødvendigt for at erhverve indtægtgivende Statsaktiver til et saadant Beløb, at det Udbytte, der forudses af dem, kan forrente de optagne Laan. Vore Statsaktiver forrente sig jo mildest talt ikke godt. Det gælder baade om vore Statsbaner og vore Statshavne; det eneste af de herhen hørende indtægtgivende Statsaktiver, der maa siges at forrente sig virkelig godt, er Postvæsenet, men Hovedsagen er jo de store Anbringelser i Statshavne og Statsbaner, for hvilke Forrentningen er meget lav. Her vil det efter min Mening være urigtigt at laane det hele Beløb eller blot noget op derimod. Der bør ikke laanes større Beløb til saadanne Formaal, end at den ringe Rente, der afkastes, kan dække Forrentningen af de nye Laan; det øvrige maa man saa indrette sig paa at afholde af de løbende Indtægter. Jeg mener altsaa, det bliver nødvendigt i de kommende Aar paa Finansloven at have en Post, der be-

myndiger Regeringen til at optage indenlandske Laan til Erhvervelse af indtægtgivende Statsaktiver op til et vist givet Beløb. I det nu forelagte Finanslovsforslag er dette Beløb ansat til 3 Mill. Kr., men det vil jo være Genstand for særlig Overvejelse hvert Aar, hvor meget der behøves.

Jeg lægger Vægt paa, at det er *indenlandske* Statsobligationer, og dette Lovforslag gaar da ogsaa ud paa at bemyndige Regeringen til at udstede netop saadanne Obligationer. Nu ved jeg vel, at fordi en Obligation udstedes i Kronemønt, og fordi de øvrige Stipulationer vedrørende den gøre den til en indenlandsk Obligation, er det ikke givet, at den ikke kan komme ind paa det udenlandske Marked. Jeg har den Opfattelse, at ikke alene Staten, men ogsaa Kommunerne og det private Forretningsliv i de senere Aar have rekurreret saa stærkt til det udenlandske Laanemarked, at det vilde være overordentlig heldigt, om der vilde indtræde, jeg vil ikke sige en Standsning deri — det kan man vel ikke vente — men en betydelig beskednere Benyttelse af Adgangen til det udenlandske Laanemarked end hidtil. I alt Fald mener jeg, at det ubetinget bør ske for Statens Vedkommende. Derfor betragter jeg det som værende af Betydning, om vi kunne holde de indenlandske Statsobligationer, vi udstede, her i Landet, saa vidt muligt hindre dem i at gaa til Udlandet. Det kunde naturligvis ske ved Tvangsforanstaltninger, altsaa ved, at man stipulerede, at Obligationerne ikke maatte sælges i en vis Aarrække, men det vilde selvfølgelig i høj Grad trykke deres Kurs. Jeg tænker mig nu at gaa den Vej gennem Forhandling og Overenskomst mellem visse indenlandske Pengeinstitutter og Regeringen at søge disse Obligationer anbragte paa saadanne Hænder, hvor de kunne antages at ligge fast, og hvor man har Tilsagn om, at man saa vidt muligt vil lade dem ligge fast i en vis Periode. Det er da særlig Sparekasser og Forsikringsselskaber, som Opmærksomheden her maa være henvendt paa. Jeg har ført forskellige foreløbige Forhandlinger med Mænd, som sikkert ville kunne bistaa mig paa virksom Maade i denne Sag, og som have erklæret sig villige dertil, idet ogsaa de erkende, at vi bør søge at holde denne Art af Laan her i Landet og ikke faa dem kastede ud paa det udenlandske Marked. I Tyskland tager man mere haardhændet paa saadanne Forhold, og der paalægger man ligefrem visse Arter af Pengeinstitutter at anbringe en vis